

[Henry Christensen.]

tjenestemandslånet var bevilget til, og så forgreb han sig på kassen; der blev kasseeftersyn, og det førte til omgående afskedigelse. Vi kender og kunne nævne en række tilfælde af forseelser, der endda er mindre end dette, der har ført til omgående afskedigelse. Derfor undrer det den danske offentlighed, og det må den højtærede statsminister ikke fortænke den i, at man på baggrund af de oplysninger, der forelå om Blechingberg, kunne handle, som man gjorde.

Den højtærede statsminister har ifølge Nordsjællands Social-Demokrat for den 21. ds. i Asminderød udtalt sig således — jeg beder formanden om tilladelse til et citat:

„Og jeg kan levende forestille mig det ramaskrig, der havde lydt, hvis vi havde afskediget Blechingberg på grund af hans slette økonomi“.

Det er efter min opfattelse en udfordrende udtalelse over for offentligheden og over for danske tjenestemænd, thi forholdet er almindeligvis det, at danske tjenestemænd ikke kan opretholde eller få forøget deres indtægter, hvis de har haft et forhold i deres karriere af den art, som det drejer sig om for Blechingbergs vedkommende. Jeg behøver ikke i denne forbindelse at citere tjenestemandsløvens § 3 om de krav, der almindeligvis stilles til tjenestemænd. De er almindelig kendt, i hvert tilfælde her i tinget.

Der er yderligere et forhold, jeg vil hæfte mig ved — den højtærede statsminister sagde intet herom i sin redegørelse til tinget — spørgsmålet om, hvorvidt Blechingberg virkelig var blevet cosmiceret i 1955, således som det er oplyst i dagspressen, eller om det ikke var tilfældet. Jeg forstår ikke, at den højtærede statsminister ikke fortalte det høje ting noget derom. (*Statsministeren* [H. C. Hansen]: Der er god tid endnu!). Er der god tid til det? Jeg vil i hvert fald meget gerne bede om oplysning herom. Vi ved, at cosmicering er et spørgsmål, der omgås med den allerstørste varsomhed, ikke alene her i landet, men i samtlige NATO-lande, og at der stilles betydelige krav til de pågældende, inden de bliver cosmiceret, inden de kan få beføjelse til at gøre sig bekendt med de allerhemmeligste dokumenter inden for

NATO, inden for vort sikkerhedsvæsen og udenrigstjenesten m. v. Det er noget, der både her og i alle andre lande omgås med den allerstørste forsigtighed. Når man tager i betragtning, med hvilken karrighed man almindeligvis meddeler det høje ting oplysninger om sådanne forhold, når man tager i betragtning de krav, som stilles til medlemmerne af det forsvarsudvalg, der nu er afgået ved døden, i henseende til ikke at give os andre oplysninger om en række forhold, og når man tager i betragtning, at end ikke medlemmerne af det udenrigspolitiske nævn — således har jeg forstået det — kan betragtes som cosmiceret, så forstår man, at det er noget, der behandles med overmåde stor forsigtighed. Derfor stiller jeg det spørgsmål, om det virkelig er tilfældet, at Blechingberg blev cosmiceret i 1955 efter alt det, der på det tidspunkt forelå om hans virksomhed i de sidste 15-20 år, og hvorledes man, hvis det virkelig er tilfældet, på det tidspunkt kunne forsvare at foretage en sådan handling.

Den højtærede statsminister sagde i Asminderød, at det var jo meget let at være bagklog; det var meget let at sige, når vi havde en spion i diplomatiet, at vi ikke skulle sende ham til Bonn. Det er også en udfordrende udtalelse over for den danske offentlighed. Jeg gør i denne forbindelse opmærksom på, at da man blev bekendt med, at Blechingberg havde gjort sig skyldig i landsforræderi, i spionage, var der ingen, der på det tidspunkt rettede bebrejdelser mod den højtærede statsminister eller mod nogen anden. Disse bebrejdelser er først og alene fremkommet på baggrund af de oplysninger, der for nylig er meddelt om Blechingbergs forhold forud for hans udsendelse til Bonn. For offentligheden var udgangspunktet for kritikken naturligvis begivenheden i maj 1958.

Det må vel være således, at de, der bærer gyldne kæder, de, der har særlige forudsætninger for at vurdere de farer og den risiko, der må eksistere, i særlig grad viser agtpågivenhed. Det er det, der må være baggrunden for vor vurdering i dag, hvorvidt man virkelig føler sig overbevist om, at den indstilling, der her er lagt for dagen, giver udtryk for skærpet agtpågivenhed. Det, der foruroliger, er, at den højt-